

GRETHE OG PREBEN GOTLIEB

For Grethe og Preben har en traditionel rollefordeling været en forudsætning for 70 års samliv. Preben har tjent til tilværelsen, og Grethe har stået for børneopdragelsen. For dem har det været helt naturligt.

KÆRLIGHED OG KLASSISKE KØNSROLLER

Tekst og foto af Mark Hede fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Det er tirsdag, og klokken er ti minutter i to. Håndtaget på den grønne, mekaniske dør går ned, og stuen i lejlighed nummer elleve kommer langsomt til syne. Preben Gotlieb træder frem mod døråbningen.

”Er du ikke lidt tidligt på den? Jeg troede først, du kom klokken to. Vi lå lige og fik os et hvil.”

På Sønderskovhus i Lystrup er de fleste ting sat i system. Og altså også et møde med en journalist, der vil tale om kærlighed på kommando.

Lejlighedens brune mahognibord bliver hurtigt dækket af kaffekopper, saftvand og boller med smør. Preben trækker stolen ud for Grethe. For sådan har han altid gjort.

”Der er bare nogle ting, en mand bør gøre.”

Preben har altid taget sig af Grethe. Ikke fordi, at hun har haft brug for at blive taget sig af, men fordi det er sådan, det fungerer bedst for dem.

CIVILINGENIØRENS NYE SEKRETÆR

Prebens omsorgsfulde og høflige væsen var noget af det første, Grethe lagde mærke til, da hun mødte Preben. Og selv om ikke alt står lige klart, når man er på den tid af livet, hvor bare det at gå er en kunstart, lyser Grethe op, da hun fortæller om sit første møde med Preben.

Det var på Dronningborg Maskinfabrik, nord for Randers. Preben var netop blevet ansat som civilingeniør, hvor han blev sat til at lede en afdeling, der skulle modernisere virksomheden. Fra sin plads i bogholderiafdelingen lagde hun hurtigt mærke til den unge københavner.

”Han udstrålede ambitioner og en omhyggelighed, som man ikke kunne undgå at bemærke,” fortæller hun.

Grethe holder en pause i talestrømmen og rykker stolen ud fra bordet. Hun bevæger sig ikke helt ubesværet over mod køleskabet.

”Jeg mangler mælk til kaffen. Det man selv kan klare, det skal man selv klare.”

Preben tager over og fortæller om den aften, hvor det slog gnister til virksomhedens halvtredsårs jubilæumsfest. Om hvordan han fik hende overtalt til at blive sin sekretær, så de to kunne arbejde tættere sammen. Det var i dette samarbejde, at Preben indså, at Grethe havde nogle kvaliteter, der gjorde hende til mere end bare en kollega.

”Det var gået op for mig, at Grethe nok var den rigtige, og jeg havde en hemmelig forestilling om, at Grethe ville være endnu bedre til at opdrage børn end til at slå på skrivemaskinens tangenter,” siger han. Grethe farver kaffen lysebrun. Hun tager fat om Prebens arm og smiler, mens hun tænker tilbage på de første dage på maskinfabrikken.

”I vores samarbejde opbyggede vi et stærkt fundament. Preben viste mig tillid og omsorg, og på den måde fandt jeg ud af, at Preben nok også var den rigtige for mig.”

HVAD FATTER GØR

Grethe og Preben blev gift i Sct. Peders i Randers den 1. december 1945, og de fejrede for nyligt 70 års ægteskab. Efter brylluppet blev parret forældre, og Grethe stoppede i den forbindelse på arbejdspladsen for at vie sit liv til opdragelsen af de to børn, Anette og Ulla, og for Grethe og Preben har denne beslutning været en af nøglerne til deres stærke sammenhold.

”Grethe har altid accepteret mine ambitioner og mit mod på nye udfordringer, og det har været vigtigt for mig og for familien, at hun var derhjemme og stod for opdragelsen.”

I dag har kvinder deres eget job, og det er måske derfor, at der er mange, der ikke holder sammen,” siger Preben.

For Grethe har pladsen i hjemmet da heller ikke været en begrænsning, men snarere en forudsætning for det lange liv sammen.

”Da vi blev gift, sagde vi ja til at være sammen for altid. I medgang og modgang. Jeg har altid troet på Preben, og Preben har altid troet på mig, så for os var denne rollefordeling helt naturlig.”

Nogle vil måske undre sig over den måde, Grethe og Preben har valgt at arrangere deres parforhold, og tankerne ledes hen mod et farverigt portræt af

H. C. Andersen, der hænger i plejehjemmets fællesstue. Og eventyret "Hvad fatter gør, er altid det rigtige", hvor konen følger manden i tykt og tyndt.

Preben erkender, at der selvfølgelig har været dage, hvor det har været svært at være sammen. Men han er nu alligevel sikker på, at han valgte rigtigt dengang i 1945.

"Vi har været heldige med hinanden. Men man skal da passe på med kærlighed. Man risikerer at hænge på den i 70 år," siger han med et skævt gavtyvesmil på læben.

GUDDOMMELIG. SELV PÅ EN DÅRLIG HÅRDAG

Kaffekopperne er ved at være tomme, og Preben læner sig stille tilbage i stolen. Han vender sig mod Grethe.

"Grethe, journalisten skal jo bruge et billede."

Grethe er ikke meget for at blive fotograferet. Hun har ikke gjort noget særligt ud af sit hår i dag. Hun fører hånden igennem de grå, bølgede lokker, og Preben kigger længe på hende. Hans stadige fascination er til at få øje på.

"Jeg ser ikke særligt godt længere, men jeg er sikker på, at du ser guddommelig ud," siger han. Grethe rødmer stadig, når Preben taler sådan til hende. Og hun lader sig overtale.